

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Jessica Steele
Apák napja

Judy Duarte
Álomvilág

Jessica Bird
Égből pottyant szakács

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jessica Steele, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Promise of a Family* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Harlequin Books S. A., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *The Perfect Wife* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

© Jessica Bird, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Beauty and the Black Sheep* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Somló Katalin

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 338. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN ISBN 978-963-540-312-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

Jessica Steele
Apák napja

1. FEJEZET

Leyne az öreg ház konyhájában éppen az unokahúga iskolai egyenruháját vasalta, amikor megérezte magán a kislány tekintetét.

– Mi a baj? – kérdezte megpördülve.

Pip néhány másodpercig még rábámult, aztán elvörösödött.

– Leyne, tudod, ki az apám? – bökte ki.

Leyne lélegzete elakadt. Pip korábban sosem érdeklődött az apja iránt. Miért éppen most ébredt fel a kíváncsisága, amikor az édesanyja külföldön tartózkodik?

– Nem, édesem – válaszolta az igazsághoz híven.

– Hm. – Úgy tűnt, Pip beéri ennyivel, mert máris feltett egy újabb kérdést, de ez már a történelem házi feladatára vonatkozott.

Leyne nagyon remélte, hogy Pip hirtelen támadt érdeklődése az apja személye iránt valóban ilyen kérészerű volt. De később, amikor aznap este lefeküdt, eszébe jutott, milyen kutatóan nézett rá a féltestvére tizenegy és fél éves kislánya.

Rendes körülmények között Pip könnyen kezelhető, aranyos gyerek volt, de hébe-hóba felvillant ez az elgondolkozó kifejezés szép, zöld szemében, és ilyenkor hajlamos volt megmakacsolni magát. És ha a választ nem találta kielégítőnek, nem tágított, amíg ki nem derítette, amit tudni akart.

Amikor Leyne másnap reggel kitette az iskolánál a kislányt és barátnőjét, Alice Gardnert, még mindig abban reménykedett, hogy Pip nem hozza fel többé a kínos témát. De a munkahelyén nehezebbre esett összpontosítani, habár ezt az emberek egy könyvelőtől joggal megkövetelhetik.

Pip édesanyja, Maxine egy héttel ezelőtt utazott el.

– Biztos, hogy boldogulni fogsz Pippel? – kérdezte tegnap, amikor a madridi repülőtérrel felhívta őt.

Maxine először visszautasította Ben Turnbull fantasztikus ajánlatát. Turnbull, a világ egyik leghíresebb fényképésze az autóbalesete után döntésre kényszerült: vagy alkalmaz egy asszisztenst, vagy lemondja hat hónapos útját. A jelek szerint nem akarta, hogy kicsússzon a kezéből ez a jövedelmező megbízás, inkább beletörődött, hogy két munkatársat is magával visz.

Maxine harmincöt éves korára szép hírnévre tett szert mint fényképész. Turnbull is hallott róla, és írt „Max Nicholson”-nak. Anélkül, hogy személyesen találkoztak volna, munkát ajánlott neki, olyat, amilyenről minden fényképész álmodik.

Leyne emlékezett rá, hogyan csillogott Maxine szeme, amikor elmesélte. És nem csoda! Hat hónapig vagy talán még tovább utazgathat a föld körül, és még fizetést is kap azért, hogy bennszülött törzseket, állatokat és növényeket fényképezzen a természetes környezetükben. Maxine alig tudta elhinni, hogy ekkora szerencse érhetne. De aztán ráeszmélt, hogy nem fogadhatja el az ajánlatot.

– Nem – sóhajtott fel. – Nem mehetek vele.

– Miért nem? – kérdezte Leyne, teljesen átérezve a nővére csalódottságát.

– Még kérded? – mormolta Maxine, a fekete-fehér arcképre nézve, amelyet néhány hónappal korábban készített a lányáról, Philippáról.

– Már máskor is rám bízad, amikor elutaztál – érvelt Leyne. – És tudod, hogy szükség esetén itthon is dolgozhatok. Ameddig a cégem nem költözik nagyobb irodába, a főnököm örül minden felszabaduló asztalnak.

– De még sosem vállaltam olyan munkát, amelyik hat hónapig tart – tiltakozott Maxine.

– És talán soha többé nem is lesz rá alkalmad – mutatott rá Leyne. – A szakmai hírnevedet is öregbítené.

– Talán ha magammal vihetném Pipet... – motyogta Maxine.

– Ha megteszed, sosem bocsátom meg neked – mordult rá Leyne. – Szeretném, ha nekem is lenne egy olyan lányom, mint ő.

Pip nem sokkal az ő édesapja halála után született. Tündéri kisbaba volt, és ő az első pillanattól fogva imádta. Leyne akkor pontosan annyi idős volt, mint most az unokahúga: tizenegy és fél éves, és a szó szoros értelmében bálványozta a kisbabát. Ha Pipnek megfájdult a hasa, ő vele szenvedett. Mintha a kis Philippa Nicholson az ég ajándéka lett volna, aki segít enyhíteni fiatal nagynénje gyászát.

– Pip már beilleszkedett az új iskolában. – A kislányt egy hónappal ezelőtt Maxine átíratta egy nyolcosztályos középiskolába. – Az asztmás rohamai is egyre ritkábbak. De... önzés lenne részemről, ha nálad hagynám, míg én ide-oda utazgatok a világban. Arról nem is beszélve, hogy mennyire fog hiányozni – vívódott tovább Maxine.

– Mit jelentene a karriered szempontjából ez a munka?

Maxine-nek nem kellett sokat töprengenie a válaszon.

– Leszámítva azt, hogy értékes tapasztalatot gyűjtenék, jót tenne a szakmai híremnek, ha arra hivatkozhatnék, hogy néhány hónapig együtt dolgoztam Ben Turnbull-lal. És... anyagilag is nagyon megérné.

Kávézás közben tovább beszélgettek, és Leyne számára egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a nővére semmi esetre sem szalaszthatja el ezt a megbízást.

– Miért nem említed meg a tervbe vett utazást csak úgy mellékesen? Lássuk, hogy Pip mit szól hozzá! – javasolta végül.

– Nem akarom, hogy elutazz! – vágta rá rögtön Pip, ám aztán felsóhajtott. – De azt végképp nem akarom, hogy miattam ne utazz el.

– Te vagy a legjobb gyerek a világon – mondta meghatottan Maxine.

Pip kuncogott.

– Szívesen elkísérnélek, de valakinek itthon is kell maradnia, hogy vigyázzon Leyne-re.

Ezzel el is dőlt a kérdés.

– Teljesen biztos vagy benne, hogy rád bízhatom Pipet? – kérdezte Maxine, amikor utoljára beszélgetett a témáról a húgával.

– Ne aggódj, remekül boldogulok majd. Megbirkózom a helyzettel – erősködött Leyne, de most, amikor leparkolt a Paget és Társa bejáratánál, azon tűnődött, vajon tényleg képes lesz-e erre. Ám aztán győzött az optimizmusa. Remélhetőleg Pip érdeklődése az apja iránt valóban csak múló szeszély. Tudta, hogy a kislány legjobb barátnőjének, Alice Gardnernek a szülei nemrég váltak el, és hogy Alice az utolsó hétvégét az apjánál töltötte. Talán így merült fel ez a téma, gondolta.

Alighogy elfoglalta helyét az íróasztalánál, mellette termett Keith Collins, az egyik könyvelő kollégája. A férfi pár hónapja került a céghez, és néhány héttel ezelőtt kért először randevút tőle, azóta pedig már többször is találkoztak.

– Elmegyünk este valahová? – kérdezte.

Leyne szeretett volna igent mondani, de nem akarta Pipet Gardneréknél hagyni, hiszen a kislánynak holnap is iskolába kell mennie, és előtte ki kell aludnia magát.

– Jó lenne, de sajnos nem érek rá – válaszolta kedvesen. – De átjöhetsz, hogy Pippel és velem vacsorázz.

Keithnek nem volt kedve hozzá.

– Az ő baja – mondta Pip, amikor Leyne este megemlítette, hogy meghívta Keith Collinst, de a férfi visszautasította a meghívást.

Leyne megnyugodva bújt ágyba. Pip nem kérdezősködött újra az apja után.

Másnap este Maxine telefonált. Minden rendben van, mondta, Ben Turnbull és ő valahogy majdcsak elviselik egymást.

– Elviselitek? – ismételte meg aggódva Leyne, mire Maxine elmesélte, hogy Turnbull azt hitte, férfi, és csak azért alkalmazta, mert hirtelenjében nem talált senki mást, aki megkapott minden szükséges védőoltást.

Maxine-t ez mélyen sértette, ennek ellenére meg akarta mutatni Turnbullnak, hogy éppúgy megállja a helyét, mint bármelyik férfi. És bár nem találta különösebben rokonszenvesnek a főnökét, ez sem csökkentette a munka iránti lelkesedését.

Leyne átadta Pipnek a kagylót. Tudta, hogy Maxine nem fogja a lányát a gondjaival terhelni. De az optimizmusa nem sokáig tartott, mert következő este, amikor a munkából hazafelé menet beugrott Pipért Gardnerékhez, unokahúga megint előhozakodott a kérdéssel, amelytől félt.

– Tudod, hogy a papám miért nem látogatott meg soha engem?

– Nem, szívem. Talán az édesanyád és ő haraggal váltak el egymástól.

Pip következő kérdése tovább fokozta Leyne nyugtalanságát.

– Leyne, ha tényleg nem tudod, hogy kicsoda az apám... ki tudnád deríteni?

Jóságos ég, erre meg mit feleljen? Leyne belenézett Pip szép zöld szemébe.

– Ez... nagyon fontos neked, ugye? Nem várhatnál addig, amíg a mamád hazatér?

– Nem – vágta rá azonnal a kislány. – Már régóta tudni akarom, de anya mindig olyan elfoglalt, és... kínos lett volna faggatni.

Leyne lebámult a komoly arcocskába.

– Ez eltarthat egy darabig – mondta óvatosan. – Majd meglátjuk, mit tehetek.

– Tudtam, hogy segítesz – mosolygott hálásan Pip, és Leyne-nek majd megszakadt a szíve. És ő most mitévő legyen? Fogalma sem volt, Maxine mikor jelentkezik legközelebb. Próbálja meg elérni a mobilján? Elvégre a nővére az egyetlen, aki megmondhatja, ki Pip édesapja, és ő hogyan kezelje ezt a helyzetet. Miután lefektette a kislányt, várt még körülbelül egy órát, mielőtt a telefonért nyúlt. Úgy számolta, hogy Brazíliában most este hét körül járhat. Ám csak Maxine postafiókját érte el. A következő napokban többször is próbálkozott, de Maxine mobilja sosem volt bekapcsolva.

Már azt fontolgatta, hogy felhívja a számot, amelyet Maxine vészhelyzetekre adott meg. De vajon mit szólna a nővére vagy a mogorva Ben Turnbull, ha valami küldönc a dzsungel közepén felkutatná őket, csak mert Leyne tudni akarja, ki az unokahúga édesapja?

Pénteken Keith megint lecövekelt az íróasztalánál.

– Gondolom, holnap sem érsz rá.

– Az attól függ – válaszolta mosolyogva Leyne, mert úgy tervezték, hogy Pip szombaton Alice-éknél alszik.

– Elmehetnénk vacsorázni, aztán megihatnánk nálam egy kávé – javasolta a férfi.

Leyne nem kételkedett abban, hogy Keith jó kávé fűz, de az, hogy kávézáson kívül még mi járhat az eszében, nyugtalanította kissé. Kedvelte a férfit, viszont nem ismerte elég régóta ahhoz, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljön vele.

– A vacsora jól hangzik – válaszolta végül.

– Hétre érted jövök – mondta a férfi sejtelmes mosollyal.

Leyne félig-meddig még mindig azt remélte, hogy Pip kíváncsisága idővel enyhül, de amikor munka után érte ment Gardnerékhez, gyorsan rájött, hogy a kislánynak esze ágában sincs ejteni a témát.

– Még mindig nincs semmi újságod? – kérdezte alig öt perccel azután, hogy beült a kocsiba.

– Egyelőre nincs, drágám. Hetekig is eltarthat, amíg kiderítek valamit. – És mivel a nővérét nem érte el, Leyne-nek fogalma sem volt, hol kezdje a kutatást. – Megteszem, ami tőlem telik – ígérte meg.

– Tudom – mondta Pip, és ahogy bizalomtól csillogó szemébe nézett, Leyne magában megfogadta, hogy nem okoz neki csalódást.

Aznap este Pip már aludt, amikor Leyne megtette az első lépést, de úgy érezte magát, mint valami besurranó tolvaj, ahogy belopódzott Maxine elárvult hálószobájába, hogy megkeresse Pip születési anyakönyvi kivonatát. Nem fűzött különösebben nagy reményeket ahhoz, hogy beleírták az apa nevét, elvégre Pipet ugyanúgy Nicholsonnak hívták, mint az anyját, mégis csalódottan bámult az üres rubrikára. Maxine nyilván titokban akarta tartani, hogy ki nemzette a lányát. Leyne-nek sem beszélt soha az illetőről, ő pedig nem faggatta.

Hogyan tovább? – tűnődött, ahogy visszacsúsztatta az anyakönyvi kivonatot a fiókba. Úgy tűnt, Maxine mobilja soha nincs bekapcsolva. Leyne fejében megint megfordult, hogy felhívja a vész hívószámot, de végül úgy döntött, nem dobhatja be már az első problémánál a törülközőt!

Leyne hirtelen meglátta a fényt az alagút végén. Miért nem jutott előbb az eszébe? Ha Maxine

járt valakivel, márpedig a nővére nem az a fajta nő volt, aki futó kalandokba bocsátkozik, akkor a barátja biztosan eljött érte néha, vagyis az édesanyjuknak ismernie kellett.

Szombat délelőttöként Leyne olykor elvitte Pipet és Alice-t az uszodába, és ezen nem akart változtatni. Délután otthagyja majd a kislányt Gardneréknél, a távollétében pedig felhívja az édesanyját St Albansben, és megkérdezi, hogy meglátogathatja-e.

De hát ember tervez, gondolta, amikor Dianne Gardner telefonált, és közölte, hogy el kell utaznia egy idős nagynénjéhez, aki hirtelen megbetegedett.

– Nem bánnád, ha Pip inkább jövő héten aludna nálunk? – kérdezte.

– Nem, dehogy – nyugtatta meg Leyne az asszonyt. – És ha akarod, áthozhatod Alice-t. Szívesen vigyázok rá, amíg vissza nem térsz.

Az uszodában kávé kortyolgatva figyelte, ahogy Pip és Alice versenyez a medencében, amikor eszébe jutott az aznap esti randevúja.

Ajjaj! Gyorsan elővette a mobilját, és felhívta Keitht.

– Szia! – üdvözölte kicsit kifulladásra. – Itt Leyne Rowberry.

– Sosem bocsátom meg neked, ha lemondod a randinkat – felelte a férfi, és ez nem úgy hangzott, mintha tréfálna.

– Álmomban sem jutna eszembe – válaszolta Leyne vidáman. – Csak arra gondoltam, hogy nálunk is kávézhatnánk. És ígérem, előtte kapsz egy finom vacsorát – tette hozzá gyorsan, nehogy a férfi félreértse az ajánlatát.

– Szóval mégis lemondod! – hördült fel Keith, és Leyne egy pillanatig eltűnődött, hogy egyáltalán kedveli-e ezt a férfit.

– Csak másik lehetőséget kínálok – mondta, és igyekezett felidézni, hogy mi vonzotta Keithben.

– Sajnos túl késő van már ahhoz, hogy gondoskodjam valami más programról – morogta a férfi –, úgyhogy elfogadom a meghívást – tette hozzá kegyes leereszkedéssel.

– Rendben – mondta Leyne, bár nem bánta volna, ha a férfi úgy dönt, inkább mással randizik.

Az este nem alakult valami fényesen. A vacsora elég jól sikerült, de mivel a lányok segítettek elkészíteni a desszertet, Leyne úgy tartotta igazságosnak, ha ők is fenn maradnak, és velük étkeznek. Keith igyekezett jó képet vágni ehhez, ám az arcán leplezetlen megkönnyebbülés tükröződött, amikor vacsora után a lányok felmentek Pip hálószobájába.

Leyne bevitte a kávéstálcát a nappaliba, és letette a dohányzóasztalra, aztán letelepedett a kanapéra. Keith gyorsan lehuppant mellé.

– Cukrot? – kérdezte Leyne kicsit idegesen, mert a férfi túl közel ült hozzá.

– Gyönyörű a hajad – mormolta Keith. Csodálattal szemlélte a világosbarna hajzuhatagot, amelybe aranyos tincsek vegyültek.

Leyne elengedte a füle mellett a bókot.

– Tejet vagy tejszínt?

– Tejszínt – felelte a férfi a lány kék szemébe nézve –, mert az az arcbőröd színére emlékeztet – udvarolt tovább. Ahogy elvette a kávéscsészéjét, lerakta az asztalra, aztán a lány felé fordult, mintha magához akarná húzni. – Leyne, szépséges Leyne...

Tovább nem jutott, mert fentről hirtelen harsány nevetés hallatszott.

– Ó, a pokolba! – kiáltott fel mérgesen Keith. – Nem tudnak csöndben maradni ezek a lányok?

– Öt percnél tovább? Aligha – válaszolta Leyne higgadtan.

– Meddig megy ez még így? – kérdezte a férfi rosszkedvűen.

– Meglepne, ha éjfél előtt elcsendesednének – válaszolta Leyne. – Pip barátnője ugyanis nálunk alszik – fűzte hozzá. Kicsit sajnálta Keitht, még ha a férfi elképzelése a ma esti programról nem vágott is egybe az övével.

Amikor Keith kevéssel később távozott, Leyne meglehetősen biztos volt benne, hogy többé nem kér tőle randevút. Tulajdonképpen kedvelte a férfit, ám az, hogy a kapcsolatuk befejeződött, mielőtt valóban elkezdődhetett volna, nem viselte meg különösebben.

Másnap délelőtt, tíz perccel azután, hogy Dianne elvitte Alice-t, Leyne felhívta az édesanyját, és

megkérdezte, hogy mit szólna hozzá, ha meglátogatnák.

Catherine Webb négy évvel ezelőtt újra férjhez ment, és Hertfordshire-be költözött, a lányaira és az unokájára hagyta a régi házát.

– Nagyon örülnék – mondta az asszony. – Roland megfázott, de már jobban van. Nem fog megfertőzni benneteket.

– Elég erős ahhoz, hogy vendégeket fogadjatok? – tudakolta Leyne aggódva. Sajnálta Rolandot, de féltette az unokahúgát, noha Pipnek mostanában nem volt asztmás rohama.

– Tudod, milyenek a férfiak! Gondolom, miután üdvözölt benneteket, visszabújik az ágyba.

– Van kedved elmenni a nagyihoz? – kérdezte Leyne Pipet, akinek az arca tüstént felragyogott.

– Egy örökkévalóság óta nem láttam Suzie-t! – kiáltotta.

2. FEJEZET

Miközben Pip a ház mögötti kertben Suzie-val, Roland Webb labradorjával játszott, Leyne zavartalanul beszélgethetett az édesanyjával. Roland erőt vett magán annyira, hogy előjöjjön és üdvözölje őket, de aztán motyogott valami olyasmit, hogy le kell dőlnie egy kicsit, és visszavonult.

– Izé, anya... – kezdte Leyne, miután pár percig gondolkozott, hogyan hozza szóba a kényes témát.

– Valami baj van? – kérdezte Catherine, aki nyilván észrevette, hogy a lánya milyen ideges.

Leyne a még mindig vonzó asszonyra nézett, mély lélegzetet vett, és kibökte:

– Pip tudni akarja, ki az apja.

Catherine azonnal megmerevedett.

– Maxine meg fogja mondani neki, ha már idősebb lesz – jelentette ki.

– Maxine most nincs itt – emlékeztette lágyan Leyne. – Próbáltam elérni, de kikapcsolta a mobilját. Megadott ugyan egy számot, amit vészhelyzetben felhívhatok...

– Azért ezt én nem nevezném annak – szakította félbe gyorsan Catherine. – Pip kénytelen lesz várni.

– Nem hiszem, hogy képes lenne rá. Érzem, mennyire nyomasztja a bizonytalanság. – Leyne taktikát váltott. – Te biztos találkoztál az apjával.

– Nem, soha.

– Azért tudod, kicsoda?

– Sosem jött el hozzánk. És a viszonyuk csak rövid ideig tartott.

– De elég sokáig tartott ahhoz, hogy Maxine beleszeressen az illetőbe?

Catherine vonásai ellágyultak.

– Ó, igen, szerette őt. – Szomorú mosoly suhant át az arcán. – Aztán egy este hazajött, és bezárkózott a szobájába. Amikor másnap reggel megkérdeztem, mi történt, azt mondta, többé nem találkoznak. Azóta még a nevét sem ejtette ki a száján.

– De te tudod, kicsoda?

Catherine felsóhajtott; szemmel láthatóan viaskodott önmagával, végül bólintott.

– John Dangerfield.

John Dangerfield, ismételte magában Leyne. Még sosem hallotta ezt a nevet.

– Tudsz még valamit róla?

– Nem sokat. Ahogy mondtam, sosem találkoztunk. Csak ritkán jött ide, Maxine olyankor az ablakból leste, és kiszaladt, mihelyt meglátta a kocsiját. – Az asszony habozott. – Remélem, óvatos leszel. A gyerekek nagyon sebezhetőek ebben az életkorban.

– Tudom. És óvatos leszek – ígérte meg Leyne. – De minél tovább várok, Pip annál kíváncsibb lesz. Te is tudod, hogy bármilyen izgalom asztmarohamot válthat ki nála.

Catherine kinézett az ablakon, oda, ahol Pip egy padon ült, és halkán magyarázott Suzie-nak.

– Szegényke – suttogta. – Sokkal többet nem mondhatok, de Pipnek joga van megtudni, hogy az apja a John Dangerfield Műszaki Tanácsadó cég elnök-vezérigazgatója.

Ez a név már ismerősen csengett, mintha Leyne nemrég olvasott vagy hallott volna valamit a cégről.

– Talán nem kellene rögtön megrohannod a hírrel Pipet, először beszélj Dangerfielddel! – javasolta az édesanyja.

– Egyáltalán nem terveztem, hogy beszélek vele.

– Pedig kénytelen leszel. Pip édes kislány, de mindketten tudjuk, milyen, ha valamit a fejébe vesz.

– Csak nem arra gondolsz, hogy találkozni akar majd az apjával?

– Miért, szerinted nem?

Leyne magában beismerte, hogy Pip helyében ő sem elégedne meg egy névvel. Vajon nem avatkozik bele túlságosan Maxine és Pip életébe? Talán meg kellene várnia, amíg Maxine hazatér. Ám ekkor elkövetett egy hibát – kinézett az ablakon –, és ahogy a szeme találkozott Pip komolykérdő tekintetével, tudta: bármit megtenne, hogy visszaadja a kislány lelki nyugalma.

– Igazad van – mormolta.

– Szóval mielőtt elárulnád Pipnek, ki az apja, feltétlenül hívd fel Dangerfieldet! Könnyen lehet, hogy tagadni próbálja az apaságot. Elvégre soha egy pennyvel sem járult hozzá Pip eltartásához. Bár Maxine biztosan nem is kért tőle semmit. Annál sokkal büszkébb – tette hozzá az asszony nyomatékosan.

Hazafelé menet Pip megint tanúbizonyságát adta éles eszének.

– Te és nagymama sokáig beszélgettetek. Rólam? – kérdezte meg a maga egyenes módján.

Leyne semmi okot nem látott a titkolózásra.

– Azt gondoltam, talán tud valamit a papádról...

– És? – szakította félbe izgatottan Pip. – Mondott valamit?

– Türelem, kedvesem! Elhiszem, hogy nehéz, de még egy darabig várnod kell.

Leyne-t bántotta, hogy nem mesélheti el az unokahúgának, mit derített ki, és ha az édesanyja nem ígértette volna meg vele, hogy először Dangerfielddel beszél, valószínűleg elárulta volna a kislánynak a férfi nevét. De belátta, hogy édesanyja a fején találta a szöveget: Pip addig úgysem nyugszik meg, amíg személyesen meg nem ismeri az apját.

Miután Pip lefeküdt, Leyne átlapozta az előző heti újságokat, mert biztos volt benne, hogy nemrég olvasott valamit a Dangerfield cégről.

Az első három lapban semmit sem talált, de a negyedikben – és nem a gazdasági rovatban – rábukkant arra, ami valami homályos okból megragadt az emlékezetében: egy nagyon jóképű, magabiztosnak ható férfi fényképére, amely egy jótékonysági gálán készült.

Csak jó barát? (A képaláírás nyilván a férfiba karoló, vonzó barna nőre vonatkozott.)

Jack Dangerfield, a családi cég elnök-vezérigazgatója csinos partnerével. Vajon Gina Sansome-nak több szerencséje lesz a megrögzött agglegénnyel, mint az elődeinek?

Leyne kalapáló szívvel bámult a képre. John Dangerfield, akit a jelek szerint az egész világ – kivéve az ő édesanyját – Jacknek nevezett, keskeny csípőjű, széles vállú, sötét hajú férfi volt, és nagyon jól nézett ki, sőt túlságosan is jól. És a fickó nőtlen! Amíg a férfi élvezte az életet, Maxine egyik áldozatot hozta a másik után, hogy a lánya semmiben se szenvedjen hiányt.

Leyne tovább olvasott. Dangerfield körülbelül annyi idős lehetett, mint Maxine, vagy talán egy-két évvel idősebb; túl fiatal ahhoz, hogy egy ilyen problémamegoldásra szakosodott műszaki céget vezessen, amely – a cikk írója szerint – nemzetközi téren is kitűnő hírnévnek örvendett. Dangerfield becsvágyó férfi lehetett, ha a harmincas évei közepére ilyen pozícióba került. Valószínűleg nem akarta elkötelezni magát, talán ezért is szakítottak Maxine-nel.

Leyne a telefonkönyvért nyúlt. A „J. Dangerfield, mérnök” címszónál több telefonszámot is talált, de mivel nem tudta, hol lakik a férfi, elhatározta, hogy inkább a munkahelyén éri el. Ezt azonban könnyebb volt eldönteni, mint megtenni, jött rá másnap délelőtt.

– Miben segíthetek? – kérdezte a második személy, akivel beszélt.

– Ez... magánügy.

– Egy pillanat!

– Miben segíthetek? – csendült fel egy harmadik hang.

– Beszélnem kell Mr. Dangerfielddel, magánügyben – mondta Leyne.

– Mr. Dangerfield majdnem egész héten házon kívül lesz. Nem írhatna neki? – javasolta a harmas számú.

Leyne nehezen uralkodott a bosszúságán.

– Köszönöm, azt fogom tenni – mondta, és azonnal meg is írta a levelet.

Kedves Mr. Dangerfield!

Sürgős családi ügyben beszélnem kell Önnel.

Erős volt a kísértés, hogy még hozzáfűzzön valamit, például hogy ideje felébrednie, s ahelyett, hogy vonzó hölgyeket kíséretne partikra, és a fényképezőgépek lencséjébe mosolyogna, inkább a lányának szenteljen egy kis időt meg figyelmet.

Eltelt egy hét, de Dangerfield nem jelentkezett. Pip közben átesett egy enyhe asztmarohamon, és Leyne azon tűnődött, vajon nem az apja személye körüli bizonytalanság idézte-e elő.

Hétfő reggel alaposan szemügyre vette az unokahúgát, mielőtt úgy döntött, hogy elengedi az iskolába, aztán tíz órakor, a munkahelyéről felhívta a Dangerfield cég központját.

– Mr. Dangerfieldet kérem – mondta hivatalos hangon, és szentül elhatározta, hogy ezúttal nem hagyja lerázni magát.

– Mr. Dangerfield bent van? – kérdezte udvariasan, amikor a „kettes hang” jelentkezett.

– Igen, de nagyon elfoglalt. Ha segíthetek...

– Köszönöm – vágott közbe Leyne nyájasan, és bontotta a vonalat, aztán felhívta Dianne Gardnert. – Ma a szokásosnál valamivel később mennék el Pipért. Ugye nem baj?

– Nem, dehogya! Nem kell sietned. Pip velünk vacsorázhat – mondta rögtön Dianne.

Az ebédszünete után Leyne bement a főnökéhez.

– Haza kellene mennem. Nem bánod, ha otthon folytatom a munkát? – kérdezte.

– Unalmas lesz nélküled ez a délután – sóhajtott fel tragikus képpel Tad Ingleman, miközben elismerően szemlélte Leyne bájos arcát, szép, kék szemét, csillogó haját. – De mielőtt elmész, elrámolnál mindent az íróasztalodról? Akkor mi jobban szétpakolhatnánk – mondta, mert a költözésüket megint elhalasztották.

– Holnap bejövök – ígérte meg a lány. Magához vette a dossziékat, amelyeket este át akart nézni, és lesietett a parkolóba. De nem hazafelé indult, hanem a John Dangerfield cég székhelyéhez hajtott.

A nagyfőnökök munkaideje aligha csak ötig tart, gondolta Leyne, és lélekben felkészült arra, hogy szükség esetén akár éjfélig is vár. Bár ha Dangerfield túl sokáig benn marad az irodában, kénytelen lesz megint felhívni Dianne-t.

Erre nem került sor. Fél ötkor kinyílt a kapu, és ő azonnal felismerte a férfit, aki aktatáskát lóbálva kilépett rajta.

A férfi már lejött a lépcsőn, mire Leyne magához tért, és akcióba lendült. Szerencsére épp feléje tartott.

– Mr. Dangerfield! – kiáltotta a lány, és eléje plántálta magát.

A férfi tekintete végigsiklott karcsú, formás testén, megpihent szép arcán, kifejező kék szemén.

– Úgy tűnik, maga ismer engem, de én sajnos nem ismerem magát – mondta elbűvölő mosollyal.

– Leyne Rowberry vagyok – mutatkozott be a lány.

A férfi szemébe nézett, és elakadt a lélegzete. Egek, micsoda szempár! Nem kérdés, kitől örökölte Pip a ragyogó zöld íriszét és a hollófekete haját. Leyne nagyot nyelt.

– Én... írtam magának.

– Tényleg? – A férfi az órájára pillantott.

– Nem válaszolt a levelemre.

– És mit írt nekem, Miss Rowberry? – érdeklődött Dangerfield. A modorából a lány arra következtetett, hogy körülbelül öt másodperce van, mielőtt faképnél hagyják.

– Családi ügyről van szó.

A férfi vonzó arca azonnal hűvös kifejezést öltött. A családja nyilván tabu volt mások számára.

– Pontosabban a lányáról – mondta Leyne, amikor a férfi ki akarta kerülni őt, hogy folytassa az útját.

Dangerfield megtorpant.

– A micsodámról? – kérdezte olyan döbbenet, hogy Leyne-nek szörnyű gyanúja támadt. Talán nem is tudta, hogy gyermeke született? Nem, ez lehetetlen!

– A lányáról van szó – ismételte meg szilárd hangon, miközben a férfi tekintete egyre gyanakvóbbá vált.

A határtalan elképedés, amit az előbb látott az arcán, elbizonytalanította Leyne-t.

– Ugye tudja, hogy van egy lánya? – kérdezte idegesen. Mert ha nem, ha Maxine eltitkolta előle, akkor a szavai derült égből villámcsapásként érhatték a férfit.

– Maga csinos nő, Miss Rowberry – mondta Dangerfield vontatottan. – Talán a megfelelő megvilágításban még gyönyörű is. Ezért kizárt dolog, hogy ne emlékeznek rá, ha... szerencsém lett volna magához.

Leyne érezte, hogy az arcába szökik a vér.

– A lánya tudni akarja a nevét – sziszegte. – És ha...

– Badarság! – szakította félbe a férfi nyersen. – Ne mondja nekem azt, hogy van egy lánya, aki elég idős ahhoz, hogy az apja után kérdezősködjön!

– A nagynénje vagyok. Maxine, a mamája, a nővérem.

– Maxine Rowberry – ízlelgette a nevet a férfi. – Még sosem hallottam róla. Tehát még sosem találkoztam a hölgygel.

– A neve nem Rowberry, hanem Nicholson.

– A lényegen ez mit sem változtat – vágta rá szinte gondolkodás nélkül a férfi. – Miért titkolta el eddig a gyermeke elől az apja kilétét?

– Maxine meg akarta várni, amíg Pip nagyobb lesz.

– Miért nem ő írt nekem? – szakította félbe a férfi.

– A nővérem külföldön dolgozik, hat hónapig lesz távol. Addig én vagyok a kislány gyámja.

– Hm. – Jack Dangerfield megint az órájára pillantott. Úgy tűnt, mindent megtudott, amit akart. – Elkések a találkozómról – morogta, és tovább akart menni.

– Mr. Dangerfield! – tartóztatta fel a lány. – Nem hagyhatom ezt ennyiben! Én...

– Attól tartok, kénytelen lesz. Ha írt nekem, a levele borítékja megvan – szólt hátra a válla fölött a férfi. – Az asszisztensem majd felhívja.

– De... – Leyne hiába tiltakozott, a férfi elsietett.

Csalódottan visszatért a kocsijához, és hazahajtott. Kétkedett benne, hogy valaha is keresni fogja őt Mr. Dangerfield. Vagy az asszisztense.

Amikor kicsit megnyugodott, felhívta Dianne Gardnert, hogy megmondja, korábban végzett, mint várta, és hamarosan beugrik Pipért.

– Nem sürgős, ha még van valami dolgod – mondta Dianne. – Szeretem, ha Pip itt van, jó hatással van Alice-re.

Leyne köszönetet mondott, bontotta a vonalat, és lebámult a dossziékra, amelyeken reggelig át kellene rágnia magát.

Egy pillanattal később félretolta a kupacot, és megint felidézte a találkozását Dangerfielddel. Nem, a *találkozás* nem a megfelelő szó, futott át az agyán, elvégre ő megleste a férfit, elállta az útját, és letámadta. Dangerfield talán tényleg nem tudott Pip létezéséről, de ez nem ok arra, hogy ilyen udvariatlanul és gögösen viselkedjen.

Leyne úgy döntött, vár néhány napig, és ha a férfi jövő hétfőig nem jelentkezik, megint leszólítja a munkahelye előtt. Az elszántsága tovább fokozódott, amikor elment Pipért, és a kislány megint azzal a komoly, fürkésző tekintettel nézett fel rá.

– A késésednek volt valami köze az apámhoz? – kérdezte.

– Nos, én... valóban nyomozgattam egy kicsit.

– De már kiderítettél valamit?

– Igen – felelte Leyne. A büntudattól elszorult a szíve, amikor az unokahúga arca felragyogott.

– És ha majd megtudod, ki az apám, találkozhatom veled?

Tehát az édesanyjának igaza volt, Pip meg akarja ismerni az apját, és neki kell felkészítenie őt a szomorú tényre, hogy a férfi egyelőre vitatja az apaságot. Vigasztalóan átölelte az unokahúgát.

– Azért ne várj túl sokat tőle, drágám!

– Miért? – kérdezte zavarodottan Pip.

– Bármilyen angyali kislány vagy is, szívem, lehet, hogy az apád nem akar majd látni téged.

Meghökkenésére az unokahúga elmosolyodott.

– De igen – jelentette ki mély meggyőződéssel. – Akar. Érzem!

Leyne megint azt kívánta, bárcsak itt lenne a nővére. Akkor Maxine maga dönthetné el, mit és mennyit árul el a lányának.

Mintha csak megérezte volna, milyen kritikus a helyzet otthon, Maxine aznap este telefonált. Leyne a számítógépénél dolgozott, amikor megszólalt a telefon. Szórakozottan a hallgatóért nyúlt, de Pip megelőzte.

– Felveszem! – kiáltotta, majd néhány perccel később betáncolt a dolgozószobába.

– Anya volt az – közölte vidáman.

Leyne a telefonért nyúlt.

– Már letette – mondta Pip. – Azt mondta, siet, és csak rövid ideig beszélhet. Azt is mondta, nem tudja, legközelebb mikor kerül telefonközelbe, és sajnálja, hogy eddig nem hívott, de a mobilja egy folyó fenekén hever. Ki akartam faggatni az apámról, de nem jutott rá idő, mert már mennie kellett. Mondott valamit az indián törzsekről meg az Amazonasról, és hogy csak a hangomat akarta hallani...

Leyne aznap éjjel alig hunyta le a szemét.

Miért nem telefonálhatott Maxine tíz perccel később? Addigra Pip már felment volna a szobájába, és ő zavartalanul beszélhetett volna. Akkor megkérdezhetette volna azt is, hogyan kezelje Jack Dangerfieldet.

Vajon miért szakított a férfi Maxine-nel? És tényleg nem tudta, hogy a lány állapotos?

A megdöbbenése kétségkívül őszintének hatott. Igen, valószínűleg fel sem merült benne, hogy a rövid viszonyának egy kislány lett a gyümölcse.

Ám legfőbb ideje, hogy vállalja a felelősséget a cselekedeteiért.

3. FEJEZET

Dianne Gardner másnap reggel felhívta Leyne-t, hogy közölje, néhány napra megint el kell utaznia. Leyne megnyugtatta, hogy a távollétében ismét szívesen vigyáz Alice-re. Biztos volt benne, hogy Pip is örülni fog a társaságnak.

Leyne kedd reggel kitette a lányokat az iskolánál, aztán bement az irodába. Miután leadta az elkészített anyagot, begyömöszölt egy újabb adag dossziét – két napra való munkát – az aktatáskájába. Kapóra jött neki, hogy otthon dolgozhat. Ha Jack Dangerfield titkárnője jelentkezne, így nem mulasztja el a hívást. De sem a nő, sem Dangerfield nem telefonált, és csütörtökre elfogyott a türelme. Elhatározta, hogy akcióba lép.

Amikor aznap néhány percre egyedül maradt az irodában, tárcsázta a Dangerfield cég számát, és megint átesett a szokásos procedúrán. Ezúttal azonban, amikor a harmadik hanghoz kapcsolták, sokkal rámenősebben viselkedett.

– Leyne Rowberry vagyok, és Mr. Dangerfielddel szeretnék beszélni – mondta erélyesen.

– Egy pillanat, Miss Rowberry. Megnézem, szabad-e – válaszolta a nő Leyne megdöbbenésére.

Arra számított, hogy azt hallja majd: Mr. Dangerfield elutazott Timbukuba vagy máshová, de ekkor újabb meglepetésben volt része.

– Miss Rowberry? – jelentkezett személyesen Jack Dangerfield.

Leyne gyanította, hogy a férfi megadta az ő nevét a titkárnőjének.

– Azt ígérte, jelentkezik! – mondta szemrehányóan.

– Tényleg?

– Maga most szórakozik velem? Itt most nem rólunk van szó, hanem egy sebezhető, tizenegy éves gyerekről, aki mindennap azt reméli, hogy végre megtudja, ki az apja!

Csend támadt, mintha Jack Dangerfield fontolóra venné a szavait.

– Miss Rowberry, világosan közöltem magával, hogy nem én vagyok a gyerek apja. Miért nem hisz nekem?

– Mert megkérdeztem a mamámat.

– Nem a gyermek édesanyját?

– A gyermeknek van neve is: Philippa! De mi csak Pipnek hívjuk – mondta indulatosan Leyne. Bosszantotta, hogy a férfi úgy beszél a kislányról, mintha nem valós személy lenne. – Hallgasson ide! A nővérem nem valami könnyűvérű nőcske! Kötelességtudó, szeretetre méltó ember, aki sosem bocsátkozott volna olcsó kis kalandba. Maga jelenthetett valamit a számára, és nem tűröm, hogy úgy beszéljen róla, mintha...

– Szóval a nővére mondta azt az édesanyjának, hogy én vagyok Philippa apja?

Leyne magában elszámolt tízig.

– Nem kellett mondania. Maga volt az egyetlen, akivel akkoriban járt.

– Értem – mondta lassan a férfi. – Ez esetben az lesz a legjobb, ha váltok néhány szót az édesanyjával.

– Minek? – kérdezte Leyne megriadva. – Ő nem lakik velünk. És sosem találkozott magával.

– És az édesapja? Vele sem találkoztam? – A férfi hangja éppolyan hitetlenkedően csengett, mint hétfőn.

– Tudja, hogy nem! Ő akkoriban betegedett meg, és egy évvel később meghalt.

– Ki lakik magával?

A férfi kérdése váratlanul érte a lányt.

– Azt mondta, „velünk” – emlékeztette Jack türelmesen, mintha ő lenne a tizenegy éves gyerek, akiről beszéltek. – Együtt él valakivel?

– Nem! – kiáltotta Leyne hangosabban, mint akarta. – Csak mi hárman vagyunk: Pip, Maxine meg én, és a családi házunkban lakunk. De így nem jutunk dűlőre...

– Van állása, és a munka mellett még Philippára is vigyáz?
– Az nem fáradtság, és szükség esetén otthon is dolgozhatok – magyarázta a lány, aztán rettenetes gondolata támadt. – Nem a pénzére vadászom! – közölte gyorsan. – Pipnek mindene megvan, erről biztosíthatom, csak... – Lehalkította a hangját. – Csak most lépett abba a korba, amikor egyre több kérdést tesz fel, és elsősorban az érdekli, hogy ki volt az apja. – Felsóhajtott. – Rosszabb időpontot nem is választhatott volna.

– Én is úgy vélem – mondta Jack Dangerfield, és a hangja olyan megértően csengett, hogy Leyne hirtelen közlékenységi rohamában kibökte:
– Nem csak ez a baj. Pip meg akar ismerkedni magával.
– Ezt felejtse el! – mondta a férfi jegesen.
– Higgye el, sokkal többet kell megtudnom magáról, mielőtt Pip közelébe engedném. De szeretném, ha megmondhatnám az unokahúgomnak a nevét.
– Nem mondhatná neki egyszerűen azt, hogy az apja meghalt? Például, hogy leesett egy sziklatetőről.
– Ilyesmiről sosem hazudnék! – tiltakozott felháborodottan Leyne, de aztán rájött, hogy a férfi csak ugratja. – Maga nem veszi komolyan ezt az ügyet, igaz? – kérdezte haragosan.
– Igen, egyre nehezebb komolyan vennem ezt az egészet – felelte indulatosan a férfi. – Szóval hol van most a testvére... azaz a féltestvére?
– Külföldön. Fényképész, és dolgozik. Ez volt élete nagy esélye. Amikor Ben Turnbull felajánlotta neki ezt az asszisztensi állást, Maxine...
– Ben Turnbull alkalmazta? Akkor tehetséges lehet.
– Először nem akarta elvállalni a munkát, de Pip és én ragaszkoztunk hozzá.
– Így ő elutazott, és magára bízta a gyermekét.
– Ez nem így volt! – fortyant fel Leyne, mert a férfi megfogalmazásában ez úgy hangzott, mintha Maxine elmenekült volna a felelősség elől. – A születése óta együtt lakom Pippel, és gyakran vigyáztam rá. Boldogan gondoskodom róla, nincs itt semmi probléma.
– Az eddig hallottak alapján ezt nem mondanám.
Leyne az ajkába harapott.
– Nem számítottunk rá, hogy Pip kíváncsisága épp most ébred fel.
A férfi habozott.
– Úgy vélem, kapcsolatba kellene lépnie a nővérével, hogy megkérje, mesélje el a teljes igazságot a múltjáról.
– Miféle ember maga? – tört ki Leyne. – Ha lenne magában egy szemernyi tisztesség...
– Éppen azért, mert van, beszélek most magával, noha többen is várnak rám – vágott közbe a férfi. – De erre az ügyre már eddig is több időt pazaroltam, mint elvárható lenne. Tehát, ha megbocsát...
– Ne merészelje letenni! Nem tudom, miért szakított Maxine-nel, és miért tagadja az apaságot, de...
– Elfoglalt ember vagyok, Miss Rowberry. Telefonálni fogok, és majd megkeresem magát, ha jobban ráérek.
– Nem, azt nem teheti! – kiáltotta rémülten Leyne.
– Előtte telefonálok – ismételte meg Dangerfield, és bontotta a vonalat.
Leyne percekig hangosan káromkodott, mindennek elmondta magában a férfit. Aztán amikor a haragja kicsit lecsillapult, azon kezdett tűnődni, vajon Dangerfield valóban el akar-e jönni hozzá. Félelem öntötte el. És ha összefut Pippel, mielőtt ő felkészítette volna a találkozásukra a kislányt? Miért is hívtam fel? – mérgelődött Leyne.
Ha egyelőre nem is akarta, hogy a férfi és Pip találkozzanak, annyit azért elvárt volna, hogy Dangerfield vállalja az apaságot.
A meditálása félbeszakadt, amikor az irodába besétált Keith Collins, és megint randit kért tőle. Leyne hálás volt, hogy eltereli a figyelmét, ráadásul Keith aznap a legelbűvölőbb oldaláról mutatkozott.

- Azt hittem, elegend van belőlem – mosolygott rá a lány.
- Ott még nem tartunk – válaszolta Keith kéjsóvár fintorral, mire Leyne elnevette magát.
- Holnap este ráérek – mondta, és valamivel később felhívta Dianne-t, aki azonnal beleegyezett, hogy nála hagyja Pipet, amíg Keithszel vacsorázik.

Péntek reggel, amikor elfuvarozta az iskolába Pipet és Alice-t, nagyon kellett uralkodnia magán, hogy leplezze a haragját. Jack Dangerfield halogató taktikája mélységesen felháborította. Az üzenetrögzítő gombja aznap este sem villogott, nem úgy, mint Leyne szeme. Sajnos, a lány nem tudta Dangerfield otthoni számát, sem a címét, így hétfőig tétlenségre volt ítélve. Keith természetesen nem örült, hogy a közös estéjüket jóval éjfél előtt be kell majd fejezniük, de úgy tűnt, beletörődött, hogy a kapcsolatuk határait a lány szabja meg. Először elvitték Pipet Dianne-hez, aztán elhajtottak az étterembe, amelyet a férfi választott.

A vacsora finom volt, és Leyne kellemesnek találta Keith társaságát. Élvezte a búcsúcsókot is, amelyet a férfi a parkolóban adott, mielőtt ő elindult Pipért.

Másnap délelőtt Leyne kiállt a kocsijával a garázból, és éppen a kaput csukta be, amikor Pip odaszaladt hozzá, és közölte, hogy Alice mamája keresi telefonon. Leyne visszatért a házba, és felvette a kagylót.

– Nem bánná, ha ma én vinném el a lányokat az uszodába? – kérdezte Dianne, aztán lehalkította a hangját. – Alice okvetlenül meg akarja mutatni, hány hosszt tud leúszni, és szívtelenség lenne, ha nem teljesíteném a kívánságát.

Leyne azt felelte, nem bánja. Integgett Pipnek, amikor a kislány beszállt Dianne kocsijába, aztán elővette a porszívót, és munkához látott. Utált takarítani, de még jobban utált piszokban élni.

Épp kikapcsolta a készüléket, amikor csörögni kezdett a telefon. Talán Maxine az? Leyne felkapta a kagylót.

– Jack Dangerfield – jelentkezett egy ismerős férfihang. Leyne egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e, vagy mérgeződjön.

– Jó, hogy felhív – mondta, nem valami barátságosan.

– Megígértem, hogy telefonálok – válaszolta nyájasan a férfi. – Néhány percen belül ott lehetek, ha megfelel.

Leyne majdnem közölte, hogy szerencséje van, amiért itthon találta, de türtőztette magát. Elvégre ő akart valamit a férfitől, nem fordítva.

– Pip fél egy előtt biztosan nem ér haza – mondta, mire a férfi bontotta a vonalat.

Öt perccel később egy áramvonalas, fekete kocsifordult be a ház elé. Leyne érezte, hogy a szívverése felgyorsul, és ideges pillantást vetett a tükörbe. Csöngettek, mire az ajtóhoz sietett.

– Látom, könnyen idetalált – mormolta. – Fáradjon be, erre van a nappali – tessékelte be a férfit.

– Megkínálhatom egy kávéval? – udvariaskodott tovább.

Jack megrázta a fejét.

– Szeretnék még fél egy előtt végezni.

Remek, gondolta Leyne. Ő sem akarta egyelőre, hogy a férfi találkozzon Pippel. Lehuppant egy karosszékbe, de csak akkor lazultak el az izmai, amikor Jack Dangerfield is helyet foglalt.

– Ha jól értettem, az unokahúga nincs itthon – kezdte.

– A barátnőjével, Alice-szel szombat délelőttönként gyakran elmennek úszni – magyarázta a lány. – Ezúttal Alice mamája, Dianne vitte el őket – tette hozzá, nehogy a férfi azt higgye, elhanyagolja az unokahúgát.

De Jack közönyös arcából ítélve megtakaríthatta volna a fáradságot.

– Még mindig azt állítja, hogy én vagyok Pip apja? – kérdezte Dangerfield.

Látva fekete hajukat, zöld szemüket, és azok után, amit az édesanyjától hallott, Leyne mérget mert volna venni rá.

– Igen. Efelől nincs a legcsekélyebb kétségem sem.

Dangerfield haragos pillantást lövellt felé. Nyilván nem lelkesedett a gondolatért, hogy van egy

lánya.

– És a gyerek édesanyja elutazott?

– Igen, Dél-Amerikába.

– Miss Rowberry... – Dangerfield habozott, és olyan komolyan nézett rá, hogy Leyne önkéntelenül visszafojtotta a lélegzetét. – Azt hiszem, mégis kérek egy kávét.

Leyne kiment a konyhába, és miközben elkészítette a feketét, azon tűnődött, miért olyan csalódott. Mégis mire számított? Dangerfield nyilván nem akarja elismerni az apaságot, és neki fogalma sem volt, hogyan kényszeríthetné erre.

– Bárcsak ne vesztette volna el Maxine a mobilját! – kiáltott fel, miután bevitte a nappaliba a kávét, átnyújtotta az egyik csészét a férfinak, és a másikat a tenyerében tartva letelepedett a karosszékbe. – Annyi felszerelést kellett cipelnie, hogy a mobilja kicsúszott a zsebéből, és beleesett egy folyóba.

– Különben felhívná, hogy megkérdezze, ki ejtette teherbe?

Leyne csettintett a nyelvvel.

– Tudom, hogy ki ejtette teherbe. Maga. Nézze, én...

– Szeretné bebizonyítani? – vágott közbe a férfi. – Megtehetjük.

– Hogyan? – kérdezte gyanakvóan a lány.

– Erre van egy egészen egyszerű módszer.

– Éspedig?

– A szavamnak talán nem hisz, de még maga sem vonhatja kétségbe egy DNS-vizsgálat eredményét.

Leyne meghökkent. Dangerfield hajlandó lenne alávetni magát egy apasági tesztnek? Csakhogy Pipre is gondolnia kellett.

– Nem – rázta meg a fejét.

– Nem bízik a DNS-vizsgálatban? – húzta fel a szemöldökét a férfi.

– De, csak nem szeretnék ehhez az eszközhöz folyamodni.

– Inkább hisz nekem? Hogy nem én vagyok az apa?

– Ezt nem mondtam!

– Akkor legfőbb ideje, hogy megtegyük a megfelelő lépéseket. Természetesen megtérítem a felmerülő költségeket. Vagy tisztázzuk ezt a kérdést egyszer és mindenkorra a vizsgálattal, vagy...

– Nem akarom ilyesminek kitenni Pipet!

– Még nem mondta meg neki, hogy én vagyok az apja?

– Persze hogy nem!

– Vagyis előre tudja, mi lesz a teszt eredménye: hogy nem én vagyok az apa.

– Nem, erről szó sincs! Csak éppen Pip nagyon érzékeny, ráadásul asztmás. Nem akarom belekevernem egy ilyen mocskos ügybe.

– Mocskos? – ismételte halkán a férfi.

– Pip intelligens gyerek. Meg fogja kérdezni, hogy miért vesznek tőle vért.

Jack Dangerfield egy darabig hallgatott, aztán az arca hirtelen ellágyult.

– Nem kell vért venni tőle – mondta.

– Megnézhetem a hajkefjét. Talán elég hajszálat találok benne, hogy bebizonyíthassuk azt, amiben én sosem kételkedtem. – Úgy vélte, ha Jack Dangerfield ilyen kitartóan tagadja az apaságot, nem maradt más választása. A saját fenntartásai nem számítanak, amikor az unokahúga lelki békéje a tét. Ezt az ügyet tisztázni kell, amilyen gyorsan csak lehetséges. Leyne kelleetlenül felállt. – Ha megbocsát egy pillanatra – mondta szertartásosan, és kiment.

Az unokahúga szobájában megkönnyebbülten állapította meg, hogy Pip keféjében elég hajszálat van ahhoz, hogy kielégítsen bármilyen DNS-szakértőt. Óvatosan kihúzta őket, mert valahol azt olvasta, hogy a hajgyökerek is fontosak. Aztán, biztos, ami biztos, a fürdőszobában kicserélte Pip használt fogkefjét egy újra. Ezt máskor is megtette már, így nem kellett attól félnie, hogy a kislány gyanút fog. A konyhában az egyik fiókból kivett két műanyag tasakot, és belerakta a zsákmányát.

– Odaadom a fogkefjét is – közölte, ahogy visszatért a nappaliba. – Nem tudom, hogy miután

kimosta, maradt-e rajta DNS, de valószínűleg.

Jack felkelt, és elvette a zacskókat, ám egyiket sem nyitotta ki. Kár, gondolta Leyne, mert akkor megállapíthatta volna, hogy Pip haja ugyanolyan hollófekete, mint az övé.

– Majd jelentkezem – mondta a férfi, és az ajtóhoz indult. Éppen akkor a ház előtt lefékezett egy autó.

Leyne az ablakhoz lépett. Azonnal felismerte Dianne Gardner kocsiját. Noha két autó is parkolt a feljárón, Dianne az ablak felé kémlelt, és csak amikor meglátta őt, akkor fordult Piphez, és mondott neki valamit.

– Jaj, ne! – mormolta Leyne, ahogy Pip kiszállt, és Dianne elhajtott.

Unokahúga végigszaladt a feljárón, a vállán az úszóholmis táskájával. Hosszú, fekete haja fátyolként lobogott a szélben.

– Túl korán megjött – suttozta rémulten a lány.

– Philippa? – kérdezte Jack Dangerfield melléje lépve.

– Philippa – bólintott Leyne. – Nekünk Pip.

4. FEJEZET

Leyne a szeme sarkából látta, hogy Dangerfield a zsebébe csúsztatja a műanyag tasakokat. Pip a feljárón parkoló idegen autót látva nyilván levonta a kézenfekvő következtetést, hogy a nagynénjének látogatója van, és amikor becsörtetett a nappaliba, kíváncsian körülnézett.

– Szervusz, drágám! Korán megjöttél – jegyezte meg Leyne.

– Alice balesetet szenvedett – mesélte a kislány, de szemét a nagynénje mellett álló idegen férfiről függesztette.

– Mi történt? – kérdezte Leyne. Észrevette, hogy Dangerfield is nagy érdeklődéssel méregeti Pipet.

– Fejest ugrott, és megütötte a csuklóját, de nagyon-nagyon bátran viselkedett – mondta Pip. – A mamája jól lehordta, mert a medence sekély részén tilos a vízbe ugrálni – magyarázta, anélkül hogy akár egy pillanatra is levette volna tekintetét az idegenről. – Mrs. Gardner attól fél, hogy eltört a keze, és el akarja vinni a kórházba, hogy megröntgenezzék, de előbb hazahozott engem. Jó napot! – tette hozzá félénken, mire Leyne észbe kapott.

– Ez itt Mr. Dangerfield.

A vendég figyelmét nyilván nem kerülte el, hogy Pip haja és szeme ugyanolyan színű, mint az övé, de a hangja nem árulta el, mit gondol.

– Szóval te vagy Philippa – mormolta.

– De mindenki csak Pipnek szólít – közölte komolyan a kislány, és elpirult. – A mamám fényképész – bökte ki a férfi arcát fürkészve. – Ismeri őt?

Leyne visszafojtotta a lélegzetét. Szóval Pipnek is feltűnt a kettőjük közti hasonlóság! Ösztönösen előrelépett, és magához húzta a gyereket.

– Nem, Pip, sosem találkoztam az édesanyáddal – válaszolt Jack a fel sem tett kérdésre, és Leyne nem tudta, hogy örüljön-e, vagy bosszankodjon. – De boldog vagyok, hogy a lányát megismerhetem – fűzte hozzá a férfi megnyerő mosollyal.

Pip megint elvörösödött, és hallgatott. Csalódott volt? Vagy félénk?

– Kikísérem – mondta Leyne a férfinak, aki az imént csírájában fojtotta el az unokahúga reményeit.

– Köszönöm a kávé – felelte udvariasan Jack. – Viszlát! – köszönt el a kislánytól.

– Viszlát! – motyogta Pip.

Leyne követte a férfit az ajtóhoz.

– Nagyon intelligens gyerek – állapította meg Dangerfield, amikor hallótávolságon kívül értek.

– Én megmondtam.

A férfi kinyitotta az ajtót.

– Majd jelentkezem – ígérte, és meg sem várva Leyne válaszát kisetett a házból. A lány nem nézett utána, hanem gyorsan becsukta az ajtót, és visszatért a nappaliba.

– Azt hittem, ő az – vallotta be Pip szomorúan.

– Ó, édesem, tudom, milyen nehéz neked, de még egy kicsit légy türelemmel – ölelte meg Leyne vigasztalóan. – Adj még egy kis időt! És most meséld el mindent! Mi történt Alice-szel?

Dianne a kórházból hazafelé menet benézett hozzájuk, hogy elmesélje, Alice megúszta a balesetet egy rándulással.

Leyne ekkor, hogy Pip figyelmét elterelje, felvetette, hogy elviszi a két kislányt vásárolni.

– Pipnek új cipő kell, és...

– Igen! – kiáltottak lelkesen a gyerekek, mire a két nő megértően összemosolygott.

Keith aznap felhívta Leyne-t, hogy megkérdezze, ráér-e este. Leyne azt felelte, hogy nem, mert

túlságosan feldúlt volt. Jack Dangerfield felzaklatta. A férfi azt mondta, sosem találkozott Pip mamájával, de aztán rögtön hozzátette, boldog, hogy Pipet megismerhette, mintha érezte volna, milyen fájdalmat okozott a válaszával a kislánynak, és enyhíteni próbálta volna a csalódottságát.

Leyne-nek fogalma sem volt róla, mikorra lesz kész a DNS-teszt eredménye. Úgy tippelte, egy hétig biztos várnia kell, és igyekezett uralkodni a türelmetlenségén. Ám eltelt három hét, és Dangerfield nem jelentkezett. Leyne ezalatt többször randevúzott Keithszel, de minden egyes alkalommal alig várta, hogy hazaérjen, és megnézhesse az üzenetrögzítőjét. Szombat estére megint megbeszéltek egy találkozót. Keith nem kérdezte, hogy ki vigyáz majd a távollétében a gyerekre, és Leyne nem említette, hogy Pip a barátnőjénél alszik. Ha Keith azt hiszi, Pip otthon van, nem akar majd bejönni kávéra, miután hazahozta őt... Amikor azonban délután átvitte az unokahúgát Gardnerékhez, a gondolatai egy másik férfin jártak, valakin, akinek ugyanolyan fekete a haja és zöld a szeme, mint az unokahúgának.

Hétfő reggel megint felhívja az irodájában Jacket, határozta el, ahogy hazahajtott. Ha pedig letagadtatja magát, odamegy, és kérdőre vonja. Amikor bement a házba, gondolatban elismételte, miket fog mondani a férfinak. Épp egy nagyon szaftos káromkodásnál tartott, amikor hallotta, hogy megcsördül a telefon. Odarohant és felkapta a kagylót.

– Halló! – szólt bele kalapáló szívvel. Maxine keresi, vagy Dangerfield?

– Leyne? Hogy van? – kérdezte a férfi.

– Megkaptam a vizsgálati eredményt? – tért a lényegre a lány.

Dangerfield egy pillanatig habozott.

– Azt hiszem, találkozoznunk kellene. Velem vacsorázna?

– Akár hiszi, akár nem, ma este randevúm lesz.

Úgy tűnt, a férfit ez nem különösebben izgatja.

– Egy óra múlva magáért megyek – jelentette ki, és bontotta a vonalat.

Leyne döbbenten a kagylóra bámult. Micsoda pimaszság!

Persze azt valószínűleg meg kell beszélniük, hogyan hozzák tapintatosan Pip tudomására a hírt, hogy a férfi mégis csak ismerte a mamáját, méghozzá meglehetősen közletről.

Leyne felhívta Keitht, aki nagyon rossz néven vette, hogy lemondta a programjukat.

De miért kellene Dangerfielddel bárhová elmennem? – morfondírozott a lány. Összeüthetek valamit kettőnknek, gondolta, ahogy felment lezuhanyozni és átöltözni. Másrésztől itthon túl... intim lenne a légkör. Talán a férfi előnyben részesít egy semleges helyet.

Miért? Mert rossz hírt akar közölni vele? Nem, az kizárt dolog. Az ő édesanyja nem valami kelekótya idős hölgy, az agya tökéletesen működik. Ráadásul nem szokott hazudni. Ha azt mondja, hogy a John Dangerfield Műszaki Tanácsadó cég elnök-vezérigazgatója nemzette az unokáját, akkor ez így is van.

Leyne hosszas tépelődés után felvett egy elegáns pantallót és egy nagyon nőies, selyemmel bélelt zszorsettblúzt.

Jack Dangerfield kocsija nem sokkal később bekanyarodott a ház elé. Ahogy az ajtóhoz sétált, Leyne elhatározta, hogy amennyiben a férfi továbbra is tagadja az apaságot, követelni fogja, hogy mutassa meg a vizsgálati eredményt.

– Nahát! Még csak meg sem várokoztattott! – kiáltott fel Jack meglepetten, amikor meglátta. – Simán le tudta mondani a randevúját? – kérdezte udvariasan, amikor indított.

– Keith tudja, hogy a legtöbb szinglivel ellentétben vannak bizonyos kötelezettségeim. Ezt nem panaszként mondom – tette hozzá gyorsan a lány. – Elégedett vagyok az életemmel.

Jack elengedte a füle mellett a magyarázatát.

– Ez a Keith a barátja?

– Mondhatjuk úgy is – mormolta a lány, mert mostanában Keith volt az egyetlen férfi, akivel találkozgatott.

– Szereti őt?

Leyne elképedt. Milyen indiszkrét kérdés! És egyáltalán, mennyiben tartoznak az érzelmei a férfira?